

исплаћен само један део пензије (одлуке Уставног суда од 25. октобра 2002. године и 3. децембра 2002. године). Разрађујући доктринарну одредбу (први пут формулисану у одлуци Уставног суда од 25. новембра 2002. године), у својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, Уставни суд је запазио да се концепт уставног права на пензију, као периодичну исплату извесне суме, не може поистоветити са концептом права на власништво у редовном грађанском праву. У својој одлуци од 6. фебруара 2012. године, испитујући законске одредбе везане за смањење пензија и државних пензија за време економске кризе, Уставни суд је имао прилику да оцени колико је законодавац у време економске кризе поштовао захтеве који проистичу из Устава, као и оне које је формулисао Уставни суд у погледу смањења пензија, и том приликом установио да су неке одредбе ових закона у сукобу са Уставом.

У својој одлуци од 27. фебруара 2012. године, Уставни суд је тумачио и неке уставне захтеве који се тичу социјалне помоћи породицама које подижу малолетну децу, тј. питања доделе и ограничавања исплата за породичко одсуство мајке и одсуство оца, као и додатака за мајку и оца, а која су директна последица економске кризе.

Промена у висини пензија у време економске кризе у доктрини Уставног суда о зајемченим правима из области социјалне заштите не може се третирати као реформа зајемчених права социјалне заштите. Између њих постоји суштинска разлика. У случају да законодавац одлучи да преустроји пензионисан систем у време економске кризе, мора се установити изванредан прелазни период и механизам за надокнаду губитака лицима којима се те пензије додељују и исплаћују.

3.3 Особености доктрине којом се ограничавају зајемчена права из области социјалне заштите у време економске кризе Приликом разматрања доктрине којом се ограничавају права из области социјалне заштите за време економске кризе, коју је формулисао Уставни суд, намеће се питање да ли се ова доктрина може оценити, у извесном смислу, као независна доктрина за ограничење права лица, или се може рећи да је она један од елемената опште доктрине о људским правима (посебан случај ограничења права).

На основу јуриспруденције ЕСЉП, Уставни суд је формулисао опште критеријуме за ограничење права лица, више пута запазивши да Устав дозвољава ограничење људских права и слобода у случају када постоје следећи услови: када је то уређено законом; када су ограничења неопходна у демократском друштву да би се заштитила права и слободе других особа и вредности садржане у Уставу; када су у питању уставно важни циљеви; када ограничења не поричу природу и суштину права и слобода; када се поштује уставни принцип пропорционалности. Ови принципи Уставног суда слични су доктрини за ограничење социјалних права која је настала у судској пракси ЕСЉП, као и принципима садржаним у Повељи Европске